

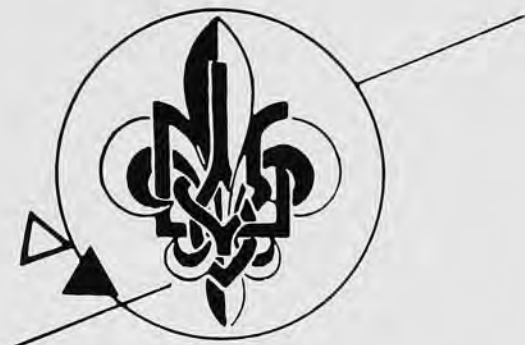
Юнак

ВЕРЕСЕНЬ — SEPTEMBER 1989

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.

Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1989 рік пл. розв. Коля
Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. Мистецтво — Михайло Мороз — О.К.
2. Де народився „Заповіт” — Уляна Пелех
3. З подій у сучасній Україні — Подруга Марта
4. Із матеріалів до III юнацької проби — Україні у
Великій Британії — Подруга Наталка
9. Пластуни мандрують... — ст. пл. Адріян Мандзій,
ЧоК
11. Для філателістів — День поштової марки у Відні
12. Свято Весни на „Вовчий Тропі” 1989 р.
14. Олександр Кошиць і його хлопчики хористи —
Подруга Марта
15. Збірник у сороколіття Пласту в Едмонтоні
16. Хроніка: Із діяльності 7-го Куреня УПЮ-ів у
Вінніпегу
19. Новинки зі сторінок радянської преси
20. Батько і син Левицькі — сівачі добра і краси
— Подруга Марта
21. Що значить любов — Я. Мотієнко
22. „Пишемо листи” — книжка Оки — Т. Горохович
23. Датки на Пресфонд „Юнака”

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Іванка Ганкевич

пл. сен. Тоня Горохович

пл. сен. Петро Содоль

пл. сен. Олександра Юзенів.

Пластова дружба: зліва Данилко Яшикевич, Андрій Гной і Олесь
Крамарчук із 31-го Куреня ім. І. Виговського в Пассейку

ЮНАК

Вересень — September

Ч.П. 9 (297)

РІК XXVII

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ЮНАКА”

\$25.00 американських доларів

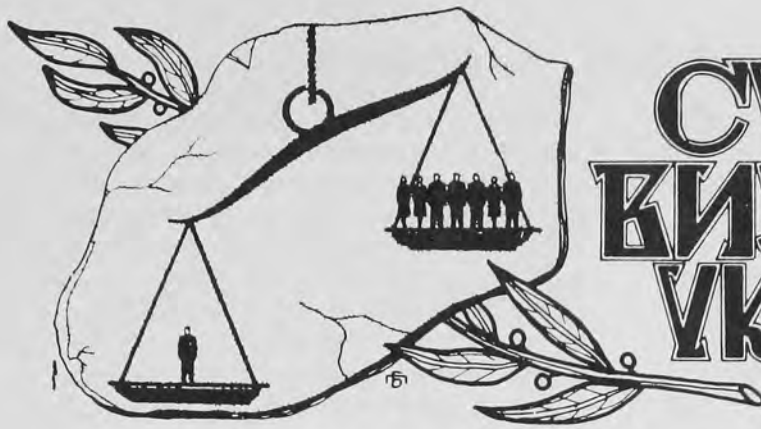
Ціна одного прим. — \$2.50

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003
YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

МИСТЕЦТВО

МИХАЙЛО МОРОЗ

В липні 1989 року широко відомий український мистець-маляр Михайло Мороз закінчив 85 років свого дуже активного і плодотворного життя. Його життя однак зовсім не спинилося і духом він далі такий молодий як був колись ще в рідній Західній Україні. Він студіював мистецтво у школі Олекси Новаківського у Львові і в Парижі, та був одним із найактивніших членів малярської школи О. Новаківського, що працювала відтак на Гуцульщині у Космачі. Звідтіля у М. Мороза велика любов до Гуцульщини, яку він перелляв на свої прегарні картини-пейзажі і яка каже йому і сьогодні відтворювати Гуцульщину та шукати її подібності у горах Кетскіл, недалеко Нью Йорку, в якому він постійно проживає.

Мистець Михайло Мороз

М. Мороз вславився не лише своїми пейзажами але також численними портретами, з яких найкращі наших Владик: Митрополита Андрея Шептицького, великого добродія Пласту і Патріархата Кардинала

Портрет Митрополита Шептицького роботи М. Мороза

Йосифа Сліпого. В обох тих Владик наш маляр перебував, як улюблений гість на Святоюрській горі у Львові та в Римі.

М. Мороз незвичайно активний у своїх малярських працях — налічує їх тисячі, в тому частина залишилася в Україні але біля 3000 є тепер серед українців та чужинців на Заході. Чужинецька мистецька критика високо оцінює майстерство мистця, а його виставки втішаються великим успіхом.

Поруч мистецтва М. Мороз був довгі роки дуже добрим теноровим співаком, що брав участь в українських театральних виставах та у хорах в Європі і в ЗСА, як соліст.

Він і в одному і другому мистецтві, яким так щедро обдарувала його доля - наскрізь український і все, що він творить просякне українським духом.

О. К.

ДЕ НАРОДИВСЯ „ЗАПОВІТ”

Переяслав – одне з найдавніших міст України, славна історія якого стала джерелом спонуки й надхнення для появи чи не найкращих творів Тараса Шевченка — пера і пензля, а в тому і „Заповіту”.

Історію Переяслава знав Тарас Шевченко добре ще заки настала нагода побувати в ньому. В 1845 році Київська археологічна комісія запросила його змалювати в ньому й описати пам'ятники старовини. А їх там, прекрасних пам'яток релігійного мистецтва багато: Борисоглібська церква, Покровська, ансамбль Вознесенського монастиря (собор, колегіум, дзвіниця) з XVII-XVIII століть. Храми, а зокрема їх декорації, вражали Т. Шевченка поєднанням в орнаментах яскравих мотивів місцевої флори барвінок, казкові маски, що надавало національну своєрідність, свіжість і неповторність. Першим малюнком Шевченка в Переяславі був ансамбль Вознесенського собору, який залишився для потомків, як джерело художньої мудрости і поетичного надхнення.

За першого перебування в Переяславі Т. Шевченко за дев'ять днів дуже багато побачив і зробив: намалював „Михайлівську церкву” (17 ст.),

„Церкву Покрови”, „Кам'яний хрест святого Бориса”, „Вюнище”, ходив по ярмарках, щоб послухати співів кобзарів і лірників, розмовляв з людьми, відвідав мальовниче село Андрушів з його гаєм біля монастиря з віковичними дубами, липами, вербами, побачив величну панораму Трахтомирівських гір, луг з глибокими озерами в кучерявих верболозах. Захоплений красою природи й села Андрушів серед неї, поет намалював це село і картину „Верби в Андрушах” з Андрушівською церквою.

Звістка про приїзд поета блискавкою облетіла околицю. Приятель його, знайомство з яким було ще в Петербурзі, Андрій Козачковський — лікар влаштував вечір на честь Шевченка. Прибула численна молодь, Шевченко читав свої вірші і чудово співав народних пісень. Любив співати він з дружиною Козачковського Марією Степанівною. Після цієї гостини всі — як згадує Козачковський, звали Тараса Шевченка батьком.

Цього самого року в жовтні прибув був Шевченко до Переяслава вдруге. Жив два місяці. А. Козачковський згадує, що творча продуктивність поета кожного вражає. В цьому короткому часі

Вознесенський собор у Переяславі — рисунок Тараса Шевченка

створив Шевченко такі свої шедеври: поеми „Наймичка“, „Кавказ“, присвята до поеми „Єретик“, „І мертвим і живим“, „Холодний Яр“, „Давидові псалми“, „Маленькій Мар'яні“, „Минають дні, минають ночі“, „Три літа“. А пісні, що написані на Переяславщині, стали народними, їх спопуляризували студенти, сліпі кобзарі й селяни.

В цьому часі Шевченко занепав на здоров'ї, тому прибув до Козачковського лікуватися. Зранку Шевченко писав, малював, а ввечорі поза північ були розмови. Господар подивляв багатство знання поетового, його можливість наснажувати розмови духовим кормом.

На початку листопада Козачковський садив дерева на подвір'ї. Хворий Шевченко забажав допомагати, але тільки тому, що на знак дружби хотів посадити дві акації в одну ямку, а їх стовбури сплести. Дерева ці та інші переяславці зберігають і досі з великою любов'ю.

Коли ж у будинку Козачковського вівся ремонт, Шевченко переїхав до Вюнища і майже місяць жив у Степана Соловйова. Коли ж стан здоров'я погіршав, Соловйов негайно відвіз Шевченка до Козачковського. Вночі 24 на 25 грудня Тарас встав і взявши перо написав „Як умру, то поховайте...“, поринувши у глибокі думи, сидючи при свічці. Поетові було ж всього 31 років.... — турбували думи, а на папері з'вилися рядки:

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте

Не дав Тарас Шевченко цій своїй поезії назви „Заповіт“, так її назвав народ. Вона була завершенням рукописної збірки „Три літа“, яка стала основним доказом для царської сторожі ворожости Шевченка до держави. Без суду його покарано засланням у Оренбурзькі степи рядовим солдатом без права писати і малювати.

Та Козачковський не залишив Шевченка. Вони листувалися. Вже першого року заслання Шевченко розповідає в листі другу свою тугу за ним, за Україною:

А може лихо переплачу?
Води Дніпровой нап'юся,
На тебе, друже, подивлюсь.
А може в тихій твоїй хаті
Я буду знову розмовляти
З тобою, друже мій.

Після заслання 12 червня 1859 року зустрілись приятелі. Згадує Козачковський, як змінився Шевченко: „Замість буйного волосся на голові — лисина, колись міцна широка спина згорбилась. Одні очі залишились живі, іскристі. Коли вирушили на

Дніпро ловити рибу, Шевченко не міг чекати аж будуть коні запряжені, вирушив пішки, щоб скорше побачити Дніпро і Кручі. Коли ж прибула бричка, поет лежав у траві, любувався видом синіх гір. А увечорі Шевченко написав вірш „Як би ти, Богдане“.

На другий день поїхав Шевченко до знайомого йому вченого М. О. Максимовича. Рівно через місяць, 13 липня, Шевченка арештували і конвоем відправили до Києва. Ще раз приймав Шевченка Козачковський у своїй господі. Поет пробув цим разом всього два дні. Шевченко подарував приятелю свій фотопортрет. Не думали тоді друзі, що бачаться востаннє.

А. М. Максимович ще 6 жовтня 1859 року писав, що народ про Шевченка почав творити легенди й перекази. У них Шевченко непохитний борець за людське щастя, за правду. Взимку 1860 року поет післав Козачковському „Кобзар“, що вийшов 1860 року, з власноручним написом: „Марії Степанівній Козачковській з чоловіком та дітками. Т. Г. Шевченко“.

Переяславці зберегли для нас будинок Козачковського, кімнату, де писав свої найвідоміші твори. У садибі музеї є скульптури героїв Шевченкових творів, написаних тут.

Гордяться Переяславці тим, що мають музей, що був місцем перебування у його нутрі Шевченка, що переяславська земля надхнула поета написати твори, які збудили український народ, будять і тепер, і будитимуть завжди національну його свідомість. Навчатимуть нас його твори прагнення бути гідним свого народу, його світових, духових скарбів.

І ще одного навчає нас Шевченко особливо тепер по добі т. зв. застою, вчить, що „геніяльні творіння духу“ народу можуть вирости лише „на рідному ґрунті і з мови народу, який породив творця“. Він розумів, що „найкоротший шлях до сердець інших народів“ (а нам у сучасну добу такий шлях необхідний!) лежить через серце власного народу. Шевченко став світовим поетом, бо він вказав на універсальні, загальнолюдські, властиві кожному народові, вартості, відкривши їх людству своїм життям і творчістю.

Подала Уляна Пелех

За статтею М. Сікорського — директора Переяслав-Хмельницького історико-культурного заповідника, лауреата премії УРСР імені Т. Г. Шевченка.

3 ПОДІЙ У СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

МИКОЛА СІКОРСЬКИЙ — СИН ІГОРЯ — СЛАВЕТНОГО АВІАКОНСТРУКТОРА ВІДВІДАВ КИЇВ

Широко відомий творець літаків-гігантів, вертолетів і учасник винаходів багатьох інших галузей літакобудування Ігор Сікорський народився і здобув освіту та вже 23-річним винахідником став відомим у світі. В Москві в музеї є модель чотиримоторного літака „Ілля Муромець”, яким Ігор Сікорський здійснив унікальний переліт Петербург — Київ — Петербург влітку 1914 року, а ще 29 грудня 1911 року на літаку власної конструкції „С-6” він встановив світовий рекорд швидкості. Після цього І. Сікорський збудував поплавковий літак, що згодом був перетворений у „літаючий човен”.

Син Микола перебував у Києві, куди його запросило товариство „Родина” з нагоди святкування 100-річчя народження Ігоря Сікорського в Америці, щоб познайомити його з заходами підготовки до відзначення цих роковин також і в родинному місті винахідника — в Києві.

З сином Миколою відбулося інтерв'ю, в якому він розповів про життя свого батька й родини, а зокрема про своє захоплення красою батькового рідного міста. Микола радів, що міг розшукати будинок діда, професора-невропатолога Київського університету, в Києві — вулиця Велика Підвальна 15, — адреса, яку він добре запам'ятав. При допомозі провідників з товариства „Україна” побачив Микола чарівні історичні куточки старого Києва, при тому ділився своїми інформаціями про минуле батька.

Батько виїхав до ЗСА в 1919 році, сталося це тому, що не було змоги працювати далі в Києві, бо завод — місце його праці, перестав діяти на початку 1918. Мусів залишити Київ, запрошено його до Франції, там був до часу виїзду до ЗСА. Не були перші роки праці в ЗСА легкими, бо щойно 1923 року постала авіабудівельна компанія Сікорського завдяки добровільним жертвам простих людей, які повірили в майбутнє авіації.

Розповідаючи про родину І. Сікорського, син вичислив членів її: син Сергій пішов, як найстарший, слідами батька, нині він працює в компанії „Сікорські Еркафт”, Микола є скрипалем, викладач музики, син Ігор — адвокат, а найменший Георгій — комп'ютерист. Мати їхня Єлисавета Семенова з України. Зустрілися вони й одружилися вже в Америці. Працювала вона перекладачкою в американській медичній місії — спочатку в Києві, а в товаристві „Наука” вже в Нью Йорку.

Син Микола ось так висловився про батька й родину: „Батько ніколи не втрачав духовного зв'язку

з рідною землею. У нас в домі панувала рідна мова, дух вітчизняної культури, літератури, мистецтва, зберігалися традиції. До цього батько кликав нас, передусім особистим прикладом. Так все, що ми знаємо, і те, ким ми стали, ми завдячуємо нашому дорогому батькові. Він є гордістю нашої великої сім'ї”.

Київські установи — такі як Київський політехнічний інститут, в якому здобув освіту І. Сікорський, Київський виконавчий комітет (рада міста) та товариство „Україна” зайнялися гостем — провели відповідні розмови, щоб підготувати й у Києві відзначення 100-річчя народження Ігоря Сікорського. І так устійнено, що в Київському політехнічному інституті буде встановлена меморіяльна дошка на одному з корпусів, створено буде експозиції, присвячені винахідникові, буде встановлена стипендія ім. Сікорського. Меморіяльна дошка буде також на колишньому будинкові Сікорських, обговорено справи підготовки до відзначення ювілею.

Микола Сікорський, ділившись своїми споминами про батька, інформував, що в родині зберігається стара фотографія батька, як він стоїть перед будинком на родинному подвір'ї на тлі свого літального апарату, інформував, що перший гелікоптер батько зробив у Києві ще 1909 року. Син кілька разів побував біля будинку батька, казав, що кликало його туди, як і сам приїзд до Києва, його серце. Почував себе щасливим, що квітучий Київ немов би реагував на його почування. Син здійснив нездійсненну мрію батька. Батько любив Київ і за часів еміграції мріяв ще хоча б раз побувати у ньому. Тому то син Микола висловився; що „Київ зачарував мене” і він з великою радістю і ентузіазмом перебував у місцях, зв'язаних з життям свого батька, в його рідному Києві.

Подруга Марта

Подано за статтю-інтерв'ю
Юрія Валуєва, „Вісті з України”
ч.22, травень 1989.

Запитання:

1. Ігор Сікорський — його винаходи в авіації
2. Що оглядав син — Микола Сікорський у Києві?
3. Мета М. Сікорського перебування в Києві.
4. Родина І. Сікорського.
5. Які плани пороблено щодо вшанування 100-ліття народження Ігоря Сікорського в Києві?

УКРАЇНЦІ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

Лондон — славний Біг-бен

Хоча Англія найбільше в Європі на захід віддалена від України — контакти і зацікавлення подіями, що відбувалися на наших землях — сягають княжих часів, коли 1016 р. сини англійського короля Едмунта II шукали захисту у київського князя, а дочка короля Гарольда II — Гіта була замужня за князем Володимиром Мономахом.

Англія і княжа Україна аж до XVI-го століття мали торговельні зв'язки через Балтійське море. В англійській пресі XVII і XVIII століття часто були згадки про козаків і їхні

походи на Туреччину, як також про повстання Хмельницького. Пилип Орлик після поразки Мазепи під Полтавою втримував зв'язки з британським урядом.

В XIX ст. підчас індустріалізації України (тоді під пануванням Росії) англійці вложили багато в сталеву і металеву продукцію — тоді найбільшу в Європі, як також в нафто-добування у Дрогобичі (Західня Україна). Англійці спроводжували також багато пшениці, цукру і м'яса.

Коли проголошено незалежність України 1918 р. між українським і британським урядами були дипломатичні зв'язки.

1931 р. англійська преса писала про пацифікацію в Галичині польським урядом. Ряд українців студіювало в англійських університетах. Перші українські емігранти прибули до Англії в 1893 р. — це була група 500 селян зі Західньої України, які залишилися там подорожі до Америки. Більшість з них працювала в текстильній індустрії, але перед 1914 р. таки переїхали до ЗСА. Ті, що залишилися а радше їхні нащадки створили першу українську організацію „Український Клуб“. В тому Клубі підчас 2-ої Світової війни згуртувалися українці із різних армій, що перебували в Англії. Саме з ініціативи канадійських українців був у 1943-46 рр. заснований в Лондоні „Союз українсько-канадських вояків“ що урядовав у власному будинку та провадив Центральне Українське Допомогове Бюро з

інформаційною службою, спонзороване КУК і УККА. Ця організація з допомогою українців з польських військових частин — створила Союз Українців Британії (1947 р.). СУБ закупив два дома, почав видавничу діяльність і допомагав українцям в таборах ДП в Німеччині. Завдяки СУБ вдалося туди стягнути з таборів ок. 21.000 молодих працездатних осіб (75% мужчин) на роботи у сільському господарстві, фабриках і копальнях. У 1948 р. доїхало ще 8.000 колишніх вояків I-ої Дивізії УНА з табору полонених у Ріміні, яких ще два роки у Англії тримали як воєннополонених. Відтак вони повлаштовувалися на працю і включилися негайно у громадську працю та стали провідним елементом українських поселенців в цій країні. Тому, що більшість із них були нежонаті мужчини — вони почали спроводжувати собі жінок з Італії, Польщі і Югославії. Багато одружилося з ірландками, а лише дуже мало з англійками. Скоро українська громада зросла до 35.000 осіб але з неї деяке число в 50-их роках виїхало до ЗСА і Канади. Згідно із статистикою тепер живе у Великобританії ок. 30.000 українців. Тепер найбільші скупчення їх є в Манчестері, в текстильному районі, і центральній Англії. В столиці живе ок. 1500 осіб, в Едінбургу ок. 1000. Працюють переважно в індустрії, як вишколені робітники, ок. 15% на провідних постах. Більшість має власні дома, належить до нищої середньої верстви, тільки малий відсоток має вищу освіту. Українців в Англії шанують, як зарадних, працюючих і чесних робітників. Тому що більшість не мала британського горожанства, їхнє політичне і громадське життя обмежувалося до українського середовища. Щойно покоління роджене вже у Великобританії починає включатися в британське політичне і суспільне життя. В 1983 р. до британського союму був вибраний перший українець з консервативної партії — Степан Терлецький.

80% українців це католики, які вже в 1947 р. мали свого священника з Канади. Відтак з військових частин прийшло вісім священників. До 1957 р. урядовав в Лондоні тільки генеральний вікарій, а тоді створено екзарх, який від 1961-1987 рр. очолював єпископ УКЦ Августин Горняк. В Лондоні де є осідок екзархату знаходиться катедральний храм УКЦ. Від 1985 р. єпископом є Михайло Гринчишин із осідком в Парижі. При католицьких церквах, яких є 16 із 13 священниками існують церковні організації як хори, братства, дружини та відбувається навчання катехизму для дітей. У Брадфорді Сестри Службениці мають свій монастир і провадять суботню школу.

Пластуни з Брадфорду і Манчестер на зустрічі в 1981 р.

Український юнак на Міжнародному таборі в Англії „Пік 1980” — побіч президент Скавтіngu князь Давоншір

Пластуни і пластунки в часі панахиди за св. п. О. Басараб — 1967 р. в Англії

УАПЦерква начисляє 4.000 вірних, має 5 церков і 8 священників і підлягає Митрополитові УАПЦ в ЗСА. Від 1983 р. має свого єпископа Василя Дідовича. При парафіях є братства, сестрицтва, хори і дві школи та відділи Ліги Української Молоді. В 1977 р. побудовано в Лондоні катедральний храм і єпископську резиденцію.

Крім того є ще Соборно-апостольська Православна Церква і Українське Євангельсько-Баптистське Братство. Деякі українські родини належать до польських церков і громад.

Українська мова через велику кількість мішаних подруж завмирає, навіть в українських родинах. Українську мову вивчають в суботніх школах і плекають на пластових і сумівських таборах. В 1984 р. було ще 14 таких шкіл з ок. 350 учнями. Всі суботні школи є в заряді СУБ. Деякі студенти виїжджають до Риму до Малої семінарії або на студії українознавства при УВУ в Мюнхені чи УКУ в Римі. В Лондоні і Манчестері є студентські громади і товариство градуантів вищих шкіл. В 1979 р. в Лондоні створено філію УКУ.

В Англії появляється український тижневик, який видає СУБ від 1948 р. п.н „Українська думка”, що вміщає інформації про життя громад і про українців в діаспорі. В останньому році в Лондоні осіли два інформаційні центри, що подають вістки з України до української і чужинецької преси а це Українське Пресове Агенство і Українська Центральна Інформаційна Служба. Крім цього виходить ряд бюлетенів і видань різних церков, політичних груп і організацій.

Прогулька пластунів з табору в Англії, біля замку у Валії

На терені Англії жило або ще живе декілька відомих українських письменників, публіцистів чи образотворчих мистців як н.пр. з перших Олекса Воропай — автор етнографічних збірок, Віра Рич перекладач українських поезій на англійську мову, Михайло Добрянський, Іван Дмитрів, Григор Драбат — публіцисти, Р. Лісовський, Р. Глукко — мистці,

бандурист і співак В. Луців. Є ок. 10 українців, які закінчили студії докторатами з різних ділянок і працюють на університетах.

Мистецька самодіяльність є в Англії дуже жива і на високому рівні. Відомі: хор „Гомін” в Манчестер, хор „Діброва” при УАПЦ в Брадфордї, танцювальна група „Орлик”. Існують драматичні

20-річчя Пласту в Англії у 1969 році. Співає пластовий хор під керівництвом Я. Бабуняка

Юнаки у виступі на 20-річчі Пласту в Англії

гуртки, вокально-музичні групи, відбуваються виставки народного мистецтва. Є два музеї: ім. Шевченка при централі СУБ і ім. Алли Горської в Манчестері.

Громадське і політичне життя зосереджується при місцевих установах. Центральною установою є СУБ, що начисляє 58 відділів і 12 осередків, має 55 домів, дві оселі. При централі в Лондоні є книгарня, видавництво і редакція тижневика „Українська думка”.

Об'єднання Українців у Великій Британії об'єднує організації інших партійних напрямків, має п'ять відділів, включає жіночі та молодечі організації та від 1967 р. англо-українське Т-во ім. Мазепи.

З молодечих організацій діє СУМ, що має ок. 3.000 членів і свою літню оселю „Тарасівка”. Пласт має сім станиць і ок. 215 членів та свою оселю „Верховина”. Крайова Пластова Старшина постійно

дуже активна, пластуни беруть участь у таборах в Німеччині і в усіх ЮМПЗ.

З інших організацій слід відмітити Т-во комбатантів 1.740 членів, Союз Українок Великобританії — 2.500 членів.

Зв'язок з українцями в інших країнах живий, зокрема через організації та відвідування. Участь у політичному житті країни проявляється тепер через засновану в 1975 р. Англо-українську Парляментарну Групу. Членами її є послы з трьох партій Парляменту, що цікавляться проблемами України і українців та видигають їх у Парляменті.

Минулого року відзначено в Англії величаво 1000-річчя Християнства в Україні, поставленням пам'ятника Володимира Великого в Лондоні, концертом, та виданням мистецької книги англійською мовою.

Подруга Наталка

ПЛАСТУНИ МАНДРУЮТЬ...

З нагоди святкування 1000-ліття Хрищення України, члени пластового куреня "Чота Крилатих" zorganizували подорож до Риму і на Україну.

Наша міжкrajова прогулянка вкjučала чотирох членів: Данило Даревич з Канади, Александра та Мирослав Гумоли із Франції, та я, Адріян Мандзій зі ЗСА. Наша прогулянка почалася 30-го червня коли Данило і я прилетіли до Парижа. Перебували ми де кілька днів там, та виїхали з Парижу позиченим авто на нашу прогулянку в сторону Риму. Наступного дня ми приїхали до Риму. Там ми долучилися до пластунів з Америки, Канади, Аргентини та Європи які теж приїхали на святкування. Продовж чотирох днів, ми мали нагоду пережити свякування у Римі.

У понеділок, 11-го липня, ми виїхали з Риму і мали заїхати до Відня того дня, але по дорозі, 100 кілометрів перед Віднем, дорога змінилася з автостради на гірську дорогу, де в один непомічений закрут ми заїхали нашою машиною. Переднє праве колесо, та загальний правий бік був знищений та це авто далі нікуди не поїхало. Ми мали дістати нове

авто за два дні, але мусіли чекати тиждень доки нам доставили нову машину до Відня.

Ми виїхали з Відня вечором 20-го липня та за двадцять годин переїхали Чехословаччину. Продовж нашої їзди ми вступили до української родини, яка нас сердечно гостила та дала нам змогу переспатися. Наступного дня ми заїхали до української границі і мусіли витягнути все з авта а Чехи переглядали ввесь наш багаж, читали кожний шматок паперу, що ми мали зі собою. Чехи відібрали від нас журнали металістики, наліпки 1000-ліття, а наші адресарі були фотокопійовані. Вони теж від нас пробували відібрати Святе Письмо та молитовники з Риму, але нам ці речі таки повернули. Один лист, що ми мали передати, мусів бути відкритий, щоб Чехи могли його сфотографувати.

Закінчивши чеську перевірку, ми заїхали до радянської контролі, де ми ще раз виладовували багаж та нас розглядали. Коли ми закінчили нашу перевірку, вже було по одинадцятій годині та нам заборонили їхати далі. Переспали в Ужгороді, наступного дня від нас легально вкрали 280 доларів за нічліг за нас четверо. Наші кошти перебування на Україні вийшли приблизно на 300 доларів від особи на три тижні, а за ту ніч ми заплатили по 70 доларів.

Заплативши, ми виїхали в напрямі Львова через Карпати. Ми їхали головною дорогою, яка часами не істувала, часом тільки кам'яною, а часом широкою стежкою через поля. З дороги ми бачили села які здавалися незмінними через останніх п'ятсот літ.

Вечером ми заїхали до Львова та переспали там одну ніч, 23-го липня ми переїхали Київ, та заїхали вечером до Полтави. В неділю у Полтаві ми зайшли на ринок, де люди продавали городовину. Нам було сказано, що пересічний селянин може уживати землю коло хати, щоб вирощувати продукти які він сам має право продавати. Через цей закон, можна було дещо тут купити, бо в пересічному урядовому магазині нічого не було. Першого дня ми розглянули музей Котляревського, та одну капличку з часів Гетьманщини.

У Полтаві, наші найбільші труднощі були з їжею. Ми ходили по місті та шукали їдженя понад чотири години. З напійками теж були проблеми. Пересічно на Україні були три роди напійків: соки, мінеральна вода, та алкоголь, але у Полтаві навіть алкоголю не було. Соки були дуже солодкі, а мінеральна вода була така пересолена, що не можна було пити. Ми думали у готелі що нам буде легше знайти щось з'їсти. Кельнер приніс дво-сторінкове меню, на яким були відруковані всілякі страви. Ми попросили курку в сосі, але кельнер відповів, що він рекомендує м'ясо та картоплю. А ми наївні туристи далі казали, що хочемо курку. Нарешті він нам сказав, що курки нема. Тоді ми знову вибрали з карти рибу. А він знову нам рекомендував м'ясо та картоплю. Нарешті ми догадалися, що це одинока страва яка є. Замовили то м'ясо а воно було таке гумове, що його не можна було вкряяти. Кінець кінцем, ми далі були голодні. Вечером ми мали нагоду побачити п'єсу Роксоляну в театрі Івана Франка. Назагал, ця п'єса не була надзвичайна, але принаймні була ставлена в українській мові.

Наступного ранку ми мали нагоду розглянути поле битви Полтави, яке знаходиться між будівлями,

колгоспами та дорогами. Одинокі фізичні залишки битви, це один оборонний мур який ще стоїть.

Київ, у порівнянні до Львова або до Полтави, це велике місто. Під натиском нового студентського руху, старі будинки відновляли та місто мало вигляд столиці країни. Головні вулиці були покриті зеленню дерев. Розмови з тутешніми ми завжди успішно провадили в українській мові. Тут, як і всюди по Україні, люди були дуже здивовані, що молоді "чужоземники" так добре говорили. Звичайно розмова йшла так: -хто ви є - ми відповідаємо, що ми Українці. А звітки, питають далі - я, з Америки, а він з Канади, а вони з Франції. Це їх дуже зворушало та вони ставали такими тихими, мов задумані. Навіть по готелях, де ті люди привикли чути як старші чужоземці говорять старою мовою, були здивовані, як ми говоримо.

Загально люди давали нам похвалу, що ми говорили на вулиці українською мовою. Тепер, з перестройкою, таке не трапляється. Молоді студенти, які не пережили часів Сталіна, починають брати ініціативу в руки та вимагають, щоб українська мова стала на тому самому рівні, як тепер стоїть російська.

Через те, що ми розбили авто біля Відня, ми втратили тиждень оглядання Києва. Але все ж таки ми розглянули Собор Святої Софії, Золоті Ворота, Печерську Лавру, Київський Історичний Музей, Київський Університет, та пам'ятники Хмельницького, Лесі Українки, Володимира Великого, Кия, Щека, Хорева та Либеді. Ми перебували по обидвох сторонах Дніпра та мали нагоду запхати палець в ріку, але далі не пхалися, через непевність про безпеку Дністра по вибуху в Чорнобилі.

Люди розповідали "історії" проте, що там сталося. Тиждень після вибуху батьки брали своїх дітей на пляжу біля реакторів, серед ночі повні поїзди приїздили до міст як н. пр. Лівів та скидали ранених, які вмирали в наступних днях, а медична опіка була змушена вписувати всілякі

причини смерті, крім дійсної причини — радіації. Кажали, що в Чорнобилі було тільки десять комбінезонів безпеки на 37,000 осіб, і це без респіраторів. Цивільні мали зміну одягу кожного дня, а військовики мусіли уживати той самий одяг до кінця своєї служби. Ніхто не був здивований коли ми говорили, що Канада хотіла дати 10,000 одягів безпеки, та Радянський Уряд відмовив. Цікаво, що кожного місяця далі випускають радіацію в повітря. Назагал, люди журилися радіацією, та творили нервові жарти про Чорнобиль, знаючи, що не можна змінити те, що сталося. Коли ми виїздили з Києва, один хлопець сказав мені, що вже досить що тільки біля Києва є реактори, хай вони теж будують навколо Москви та Ленінграду, де тепер ані одної немає.

В п'ятницю, 29-го липня, ми заїхали вечором до Львова та наступного дня оглядали місто. В порівнянні з Києвом, Львів малий, виглядав як Відень, але як по битві. У Львові ми перебували в старому готелі "George", що в минулих часах мав бути чудесним. Тепер тої краси не було, а тільки залишки її у високих стелях та широких сходах з колюмнами. Кімнати вже давно втратили прикраси та на їх місці були ліжка різного роду та кухонні столи. Назагал цілий Львів у подібному стані.

Найцікавіше, що ми бачили, сталося біля Личаківського цвинтаря, де одне молоде подружжя в

народніх строях прийшло класти цвіти на гробі Івасюка. З ними була ціла група людей теж вбраних в народні строї. Молода пара пабачила нас та підступила, поклонила нам три рази, а ми стояли та дивилися на них, не знаючи, що діялося. Вийшовши зі цвинтаря, ми побачили автобус з написом Товариство Лева, та догадалися, що ми попали на ту групу, що пробує зберегти та плекати наші народні традиції та звичаї.

Ми виїхали зі Львова коло 22:00 години, та заїхали на границю перед 23:00. Перечекавши там годину, ми перейшли до місця перевірки та побачили, що перед нами ще було 253 авт, а ми власне приїхали на границю вечором, думавше, що нікого там не буде та скоро переїдемо. Біля другої ранку сторожа нам сказала під'їхати до переду на перевірку. Випорожнивши авто, перейшли перегляд та виїхали до Польщі в сьомій годині рано. Ми їхали через Польщу три дні, спинаючись в домах родини.

Другого серпня, ми виїхали з Польщі та переїхали Східню Німеччину до Західної Німеччини та заночували на Пластові оселі біля Königsdorf де ми дали гутірку юнацтву про нашу подорож, а Мирослав залишився на таборі. Третього серпня ми виїхали з табору по обіді та вечором приїхали до Парижу. П'ятого серпня Данило та я вернулися до Торонта, втомлені але задоволені з нашої подорожі.

Для Філателістів

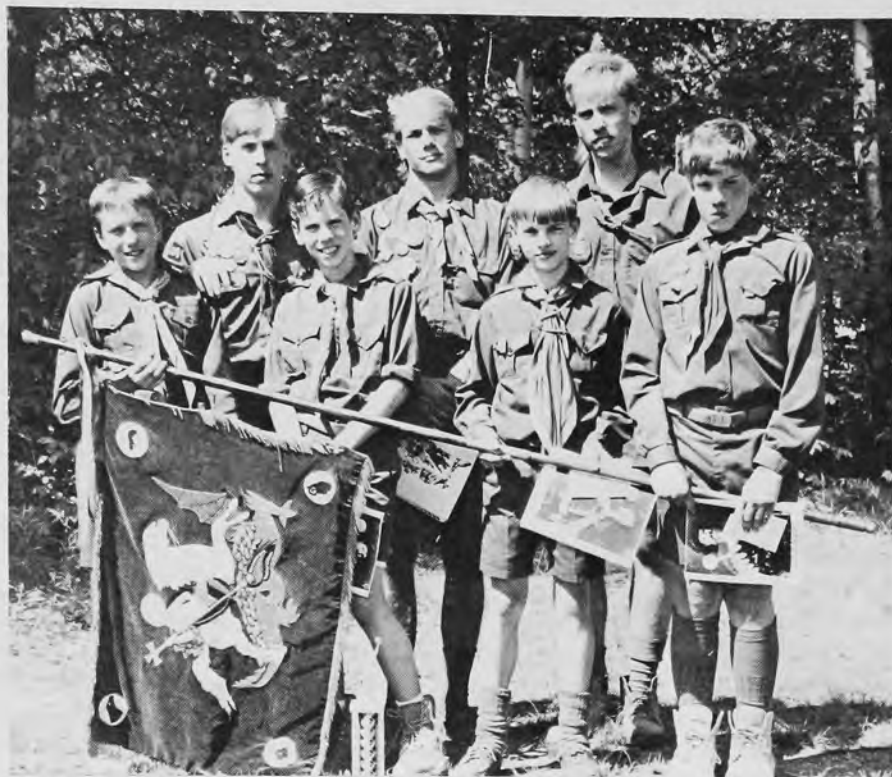
ДЕНЬ ПОШТОВОЇ МАРКИ 1989 У ВІДНІ

Цього року святковано у Австрії "День поштової марки" при кінці місяця травня. З тої нагоди австрійська пошта видала вже традиційну спеціальну поштову марку, якої темою була історія поштової марки. Цим разом вона показує початок поштового літунського руху в Австрії. З цієї причини Союз Українських Філателістів Австрії (СУФА) влаштував в дні 24-го травня ц. р. виставку поштових марок, в часі якої діяв окремий поштовий уряд австрійської пошти. Тому, що в листопаді 1988 р. було саме 70 років як відбувся перший поштовий лет поміж Віднем а Львовом на "День поштової марки" СУФА видав офіційну першоднівку-конверту на якій є зображений львівський ратуш, герб міста Львова. Крім того мисткиня А. Бечкер виготовила окремий штемпель у двох мовах, на якому є перший поштовий літак, що летів поміж Віднем а Львовом в 1918

р. тодішні герби Відня і Львова з написами у двох мовах "Літунська пошта Відень-Львів" і датою 24. 5. 1989 р.

СВЯТО ВЕСНИ *на* ,

31-ий Курінь УПЮ-ів ім. І. Виговського з Пассейку —
першуни Свята Весни 1989 р.
1-ий ряд зліва: О. Брожина, С. Яцикевич, М. Кобзар, Д.
Василакі
2-ий ряд зліва: А. Гной, О. Крамарчук, Д. Яцикевич

Гурток „Чорні Пантери” в часі спортивних змагань

Юначки із 38-го Куреня УПЮ-ок ставлять шатра. Зліва
Маріяна Андерсон, Рома Ваньо, Андрея Левицька і Нан
Фарміга

Спорт на Святі Весни — Біг з перешкодами, біжить юнак
Олесь Брожина

Вовчий Тропі'' 1989 р.

Юнак Олесь Крамарчук при серві

Юначки з 38-го Куреня ім. Марусі Тарасенко з Пассейку, які здобули 2-ге місце на Святі Весни 1989 р. при спортових грах

юношці'' із Пассейку, Нью Йорку і Нью Бронсвік при на Пластовій Оселі в часі Свята Весни 1989 р.

юношці'' з Пассейку при праці на Пластовій Оселі в часі Весни

Юнаки з 31-ого Куреня УПЮ-ів ім. І. Виговського. Так виглядає вигода в природі...

ОЛЕКСАНДЕР КОШИЦЬ І ЙОГО ХЛОПЧИКИ ХОРИСТИ

Після 1917 року українському народові відкрився новий етап. Наших співців можна почути і в Казахстані, і на Далекому Сході, і на Крайній Півночі...

Микола Холодний

До вислову М. Холодного треба ще додати багато про успіхи славної капелі Української Народної Республіки, яка під батutoю Олександра Кошиця чарувала світ красою й силою української пісні, дивувала людей особливою здібністю українців до співу, їх вмінням передавати пісню духовість народу. Про це багато написано, про диригента Кошиця часто чуємо при різних нагодах. Він же, і помер у Канаді на 69 році життя в 1944 році.

О. Кошиць написав спомини, їх легко дістати в українських бібліотеках у Вінніпегу, в Осередку Культури є багато матеріалів про його працю. В тому осередку працювала до смерті його дружина Тетяна Кошиць.

Почав свою надзвичайну працю О. Кошиць від того, що сам співав у хорі Київської Духовної Академії, а згодом сам став того ж хору диригентом. Ставши диригентом, почав добирати хористів. У сопранах і альтах співали хлопчики з духовної школи (було їх 14), а тенорами і басами співали студенти Академії (всіх їх було 30). Кошиць почув спів одного 12-13-літнього хлопчика Павла Бергаміна у братському хорі. Пише у споминах, що описати його голосу не можна, такий він з природи поставлений, вироблений, гарний, як у оперної співачки „прем'єрши“. Признається, що коли почув його сольо, він божеволів з радості.

Треба було перебороти багато труднощів, щоб хлопчикова мати — вдова по робітникові — видістала його з одного хору й передала до Кошицевого. Всього чотири місяці він захоплював людей своїм голосом, бо при мутації він свій скарб утратив.

Але були ще й інші співаки: Сашко Ганюк — також повне, м'яке, ніжне сопрано, Єрмолай Плоцький, альт дуже дзвінкий, срібний. Обидва хлопці з бідних робітничих родин. По Павлові солістом співав Іван Шумов-Павлюченко, син кравця з Печерська.

— А де співав цей хор? Коли він і перед ким виступав? — звичайно питають слухачі, коли згадати про таких хлопчиків.

Уявімо собі тодішній Київ! Яке цікаве було в ньому життя. За місяць Кошиць підготував хор до виступу — співав на Богослуженні, а згодом композиції Артема Веделя „Акти“ на академічному релігійному святі. „Соліст Павло Бергамін був вище всякого порівняння“, пише Кошиць у спогадах. Слава про хор так поширилася, що потрапити на

Олександр Кошиць в козацькому вбранні

Богослуження в академічному храмі було дуже трудно. Диригент поставив собі мету — воскресити в Академії велич нашого великого композитора Артема Веделя — вихованця її. Його творчість має чисто український національний характер. Допоміг йому в цьому ректор, Дмитро Ковальницький — українець з Волині (а спів Веделевих творів був тоді заборонений). Він любив творчість Веделя і сам вмів надавати церковній службі український характер. Співом хору зацікавився психіатр Іван А. Сокорський, відомий у світі автор „Експериментальної психології“. Він, почувши твори Веделя, досліджував способи музичного вислову релігійної екстазованої думки й почуття, а потім виголосив про ці дослідження доповідь.

Коли розповідати про це молоді, вона запитувала:

— А як хлопчики вчилися? Чи ходили до школи, чи мали час на спів, що його мусіли добре знати?

У спогадах О. Кошиця про це так гарно передано. Своїх щирх, милих, дуже музикальних співаків — написано там — він дуже любив, більше ніж себе. Серед них не було музично бездарних. Співанки з „малими“ відбувалися кожного дня по вечері, а цілим хором два рази в тижні. Диригент із запалом віддавався праці. Проби навіть більше любив, ніж сам концерт, „бо в них музичний твір наповнявся живим духом“ — казав, а сама праця давала радість.

Як чудово описане переживання Кошиця під час співу малого соліста: „Слабеньке світло блимає і

водить легкими тінями по Павлушковому обличчі, повному екстази музики. Він нічого не бачить... А з горла його плывуть такі хвилі срібла й оксамиту, теплі від переживання, що я стою, мов зачарований:... наче лечу у якісь неземні простори, а за собою веду весь хор...”

Признається великий мистець, що і сам, і його хлопчики часто настільки зворушувалися співом, плакали, що мусіли припинити співанку. А єпископ під час Богослужби, коли співали Веделеве: „Услиши, Господи, глас мой, не міг подати „возгласу“ від хвилювання. Такий майстер був О. Кошиць і співаки, таку силу має українська пісня!

Подруга Марта

Із пластових видань

ЗБІРНИК У СОРОКОЛІТТЯ ПЛАСТУ В ЕДМОНТОНІ

Минулого року Пластова Станиця в далекому Едмонтоні, у Канаді відзначила різними імпрезами 40 років свого існування. Найкращим здається та найбільше тривким у цих святкуваннях було видання незвичайно гарно та старанно підготованої книжки-збірника, в якому можна найти перегляд цілої сорокалітньої праці пластунів у Едмонтоні. Там поруч привітів, включно із привітом Мера Едмонтону Л. Дікура, находимо статтю пл. сен. Петра Саварина про пластунів при громадській праці і пл. сен. Мирослава Ткачука про пластунів у

Листопадовому зриві. А далі, у ряді вичерпних інформацій можна впізнати історію не лише Пластової Станиці в Едмонтоні, але історію МПЗ 78, що відбулася в Альберті з великим успіхом, а відтак історію поодиноких Уладів та їхньої праці за сорок років. Отже є історія гнізда новачок „Працьовиті“, VI Куреня УПЮ-ок ім. Уляни Кравченко, XIII Куреня УПЮ-ів ім. Петра К. Сагайдачного, Осередку Праці УСП, УПС і вкінці діяльність гуртка Пластприяту. Вкінці два гарні спомини пластунів сеніорів Ольги Манастирської і Еміліяна Гроха. Все чепурно підготоване з численними світлинами та рисунками у мистецькому оформленні роботи пл. сен. Радомира Білаша. Зредагував книжечку пл. сен. Михайло Саварин, обкладинку виготовила Оля Лісова-Бошюркова, а мовну редакцію перевів пл. сен. Андрій Горняткевич. Книжечка, яку редактор скромно у передслові називає „одноднівкою“ появилася на святкування Тижня Пласту в Едмонтоні від 22-ого до 30-ого жовтня 1988 р. під проводом станичної пл. сен. Ксені Скрипник-Бубель. Гратулюємо усім, що причинилися до того так гарного видання, а нашим читачам подаємо виїмок із спомину пл. сен. Ольги Манастирської п.н. „Стежками таборів”.

ХРОНІКА

ІЗ ДІЯЛЬНОСТІ 7-ГО КУРЕННЯ ІМ. СВЯТОСЛАВА ЗАВОЙОВНИКА У ВІННІПЕГУ ВПОРЯД

Часом ми дивимося на пластовий впоряд, як на форму неприємної кари для тих, що провинилися або щоб задоволити садистичного впорядника.

Я подаю Вам другу можливість. Впоряд це з'єднання пластового куреня. Впоряд вчить дисципліни, зв'язує членів і дає їм вдовolenня за їхню працю. Через впоряд курінь працює як одиниця і всі члени є рівні - не має ані більшого, ані меншого, молодшого чи старшого - всі є однакові члени куреня. Всі у нас є "завойовники"! Найстарший скоб серйозно працює над тим, щоб бути прикладом молодшим, а прихильник старається також, коли знає, що він вартісний член куреня. Всі члени однаково стараються виконувати накази курінного чи зв'язкового і є вдовolenня, як все добре вдається.

7-ий Курінь УПЮ вправляв впоряд в часі цьогорічного Свята Весни. Щоб додати більше ініціативи курінь маршуючи співав свій курінний марш, а наш курінний прапор гордо несли ми на переді. Це довело до того, що часом на дозвіллі можна було бачити, як кожний гурток спонтанно вправляв впоряд в іншій частині площі, співаючи свій марш.

Юнаство бігло на ранній прорух також сніваючи і тримаючи високо над головами свій прапор. Одного ранку друг Орест, заспав, бо вчився пізно вніч до іспиту. Юнаки з куреня вибігали на прорух зі співом з прапорами аж до його дачі та співом його збудили.

пл. розв. Роман Петрик

7-ий Курінь у Вінніпегу на впоряді. Співають курінний марш. Світлив пл. учас Ростислав Мельник

Зліва: Роман Петрик і Роман Кур'євич працюють над Зенком Кур'євичом

Курінний пл. розв. Роман Кур'євич веде 7-ий Курінь на ранній прорух.

Світлив ст. пл. Теодор Кушак

ГУРТОК „ЯСТРУБИ” ВИВЧАЄ ПЕРШУ ДОПОМОГУ І ТЕРЕНОВІ ГРИ

Наш гурток „Яструби” вивчав цього року в часі Свята Весни першу допомогу, як одну із вимог до третьої юнацької проби. Нам здавалося, що вимоги подані у правильнику не є достаточні, щоб подати розв'язку на всі проблеми, що можуть зайти. Отже наш гурток рішив більше поважно взятися до цієї вмілости і також приготувитися на теренову гру, де ми мали грати ролю „медичного відділу” нашого куреня. Ми вивчали отже цю вмілість на підставі британського військового правильника самозбереження із нашим зв'язковим другом Т. Кушаком.

Крім звичайних вимог першої допомоги ми також вчилися рятувати особи, що мають пробиті легені, травматичну ампутацію, протягу артерію і навіть як рятувати життя, що є загрожене смертельною ампутацією.

Коли прийшло до теренової гри - ми мали нагоду використати усе наше знання. Гурток „Скорпіони” переслав нам семафором депешу, що на визначеному місці є жертви автового випадку. Ми „гелікоптером” полетіли туди заосматрюємо одного, що покалічений склом і другого непритомного та відвозимо гелікоптером до шпиталю. Друга депеша „Скорпіонів” подала нам, що до нашого табору дібрались терористи, що напали на юнаків, які працювали в лісі. Одна медична дружина приїхала на місце випадку і побачила, що є аж троє поважно ранених і тому закликала інших членів гуртка до помочі. Один ранений мав пробиті легені. Данилко скоренько розрізав сорочку „раненого” прочистив рану, вимив докриги все водою і накрив мокрим биндом. Тоді він пластиком накрив з обох сторін груди і плечі „раненого” щоб він міг більше нормально дихати. В тому часі Боян зв'язав руку другого „раненого”, що мав травматичну ампутацію. Зв'язанням він спинив

кровотечу і вияснив як правильно вичистити рану, зв'язати артерії і накривити рану. Коли інші члени дружини до нас „долетіли” вони допомогли заосмотрити третього, що мав лише зломану в кістці руку. Вкінці ми всіх врятували.

Дякуємо гурткові „Скорпіони” за поміч в грі і жаліємо, що не маємо добрих знімок із їхньої праці. Дякуємо також нашим „жертвам” з гуртка „Тигри”.

Ми правдоподібно ніколи не зустрінемося з такими важкими пораненнями і не зможемо використати нашого знання але краще бути готовим, коли б таке колись сталося і краще знати, що робити, як стояти і не знати де починати!

пл. розв. Роман Петрик
Гурток „Яструби”

Пл. учас. Маркіян Сарій показує свою зламану руку.
Світлив ст. пл. Т. Кушак

Пл. розв. Боян Трач лікує пл. учас. Андрія Галькевича котрий має поважно скалічену руку.
Світлив ст. пл. Теодор Кушак

Гурток ЯСТРУБИ: санітарна дружина. Зліва: Трач, Кур'євич, Балюта і Петрик.
Світлив ст. пл. Т. Кушак

ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ПРАЦІ

Підвищення рівня гурткової праці і вмілостей стало у гуртку "Яструбів" вже традицією. Переважно вимоги, що є у наших вимогах практичного пластування не є вистарчаючі на випа-

док поважної потреби самозбереження. Тому ми стараємося підвищити наш рівень щоб в цей спосіб наше знання краще пристосувати у побажних випадках.

Пл. розв. Роман Петрик веде пл. учас. Ореста Пилиповича, а пл. розв. Роман Кур'євич на плечах несе свого брата Зенка.
Світлив пл. скоб Василь „БЕЙЗ" Балюта

Зліва: Балюта Кушак і Петрик біжать із Параксевичем до табору.
Світлив пл. скоб. В. Балюта.

Ось приклад нашої праці: у вимогах вмілостей два пера ми згідно із вимогою збудували курінь і в ньому спали, але крім того пробували ще інший рід схоронища. В грудні ми виїхали на пластову оселю і збудували снігові доми і таборували в снігу, де ніччю було досить холодно, зокрема на стійці. На цьогорічному Святі Весни гурток вивчив вмілість першої допомоги і використав це при тереновій грі де мусів "рятувати" різних хворих і ранених. Ця гра нам показала, що ми маємо відповідальність робити поважні рішення та робити їх скоро і що часто є випадки що виходять поза приписи правильника. Гра буда кінцевим існитом. На нас полягали наші друзі, яким ми мали допомогти. Ми дуже скористали з цієї системи. Ми набрали самостійности, відповідальности і вдовolenня, що ми щось навчилися. Це нам всім дає охоту дальше старатися, більше вчитися і змагатись в житті!

пл. позв. Роман Кур'євич
Гурток "Яструби"

Пл. розв. Данило Бальота розтинав сорочку пл. учас. Андрея Паркасевича котрий має пробиті легені.
Світлив ст. пл. Т. Кушак

НОВИНИ ЗІ СТОРІНОК РАДЯНСЬКОЇ ПРЕСИ

"ДИВО РУКОТВОРНЕ" - під цим заголовком є інформації про реставрацію пам'яток архітектури т. зв. Заповідника Печерської Лаври у Києві, в якому на 28 гектарах існує 100 споруд і 40 пам'яток архітектури, з яких три - Успенський собор XI - XVIII віків, надвір'я Церква св. Трійці XII-XVIII століть, Спаса на Берестові XI-XVIII пам'ятки - світового значення. Під час війни багато їх було зруйновано вщент або дуже пошкоджено. Тепер практично вже відновлено усі пам'ятки архітектурного комплексу.

Архітектори, реставратори, майстри різьблення по дереву, карбувальники провели надзвичайно велику роботу, щоб повернути унікальним пам'яткам архітектурні й інших видів мистецтва XI - XVIII віків первісний вигляд, зберегти незчисленні фрески, картини від руйнування. Відновлювали пам'ятки відомі майстри з бригади В. Баб'юка, умільці художньо-реставраційної нелегкої справи. Стародавні пам'ятки окутані таємницями, в них багато загадок. Криють їх у собі й сторінки славного літопису Успенського Собору, цієї скарбниці архітектури, найдавнішої і найвизначнішої пам'ятки Печерської Лаври. Собор збудовано за князя Святослава Ярославича у 1073 - 1080 роках. Будівля стала прототипом для багатьох храмів Русі. До комплексу його ввійшла хрестильна церква Іона Предтечі.

За час свого 900-річного існування Успенський

Собор зазнав багато пожеж, руйнувань, перебудов і оновлень. У 1944 році собор цей зруйнували злочинці, висадивши його в повітря. Авторка допису твердить, що злочин вчинили німці, а мешканці Києва, що совіти це зробили. Від 1986 року Рада Міністрів УРСР зобов'язала Академію Наук - Державне Будівництво провести архітектурно-археологічні розкопки руїн Успенського Собору. Тепер Успенський Собор відбудовують. До 2000 року має бути викінчений.

Розкопки велися обережно, прислухаючись до кожного скреготу чи брязку інструментів. І буквально на кожному квадраті простору знаходили нові знахідки. На одному квадраті натрапили на дві плити з виполірованими поверхнями. На чергових 64 плитах ще такі самі фрагменти. Спеціалісти досліджували й дійшли до висновку, що це частина від могильного пам'ятника К. Острозького, встановленого у стіні притвору Успенського собору в 1579 році. Цей пам'ятник найкращий і найсвоєрідніший для кінця XVI століття.

Дальші пошуки в 1970 році при реставрації церкви Спаса на Берестосом фресок з XVII, що є також незвичайно цінні. Почалася складна робота, яка тривала кілька років. Унікальні твори живописців з XII і XIII віків будуть збережені для прийдешніх поколінь.

Подала Л. Лозовицька

БАТЬКО І СИН ЛЕВИЦЬКІ — СІВАЧІ ДОБРА І КРАСИ

Під таким заголовком була стаття Паолі Утевської (письменниці) і Дмитра Горбачова (критика) з нагоди 250 річчя народження маляра Дмитра Левицького, випускника Києво-Могилянської Академії, що став славним як портретист-класик. Та всього кілька людей знають, що батько Дмитра — Григорій був також славним малярем.

В соборі св. Андрія у Києві в 1752 році кипіла праця: працювали іконописці, скульптори, гравери, декоруючи новозбудовану церкву. Двох артистів — батько Григорій і син (17 років) Дмитро Левицькі. Батько викінчував алегоричну постать Біблійного Сівача, що розсилав зерна віри, добра і мудрости, а син викінчував олійними фарбами, поповнюючи кольором вміння батька.

Батько студіював закордоном граверство. Там він пізнав барок, що в образі виявлявся багатством веселого орнаменту, а одночасно своєрідним трагізмом. Цей напрямок панував тоді в Європі, спрямовуючий дальший розвиток його до рококо. Син бажав малювати в новому стилі. Малярство Левицьких оглянув Алексій Антропов, що його вислано з Петербурга до Києва як інспектора до церкви св. Андрія. Ніхто з тодішніх малярів цього храму не знав, ще по більше ніж двох сторіччях критики будуть довго сперечатися про авторство відомого „Панно Сівач”.

Різні документи вичисляють кілька малярів, що працювали в цьому храмі разом з Антроповим, не згадано тільки Левицьких. Антропов хіба не міг поминути Григорія Левицького — нашого маляра Києва, його сина, що працював спільно з батьком, бож це не випадок, що Антропов забрав з собою до Петербурга Дмитра Левицького.

Дмитро студіював малярство в школі Печерської Лаври, в якій Григорій знаний був як найкращий ілюстратор книжок. Згідно з старою традицією цієї школи, коли маляр творив портрет відомої особи, мусів працювати над лицем людини з життя, а одержу міг доповнювати гравер.

Минуло кілька років і Дмитро став найкращим портретистом Петербурга. Він малював новими способами, тільки часами міг повертатися до старого стилю. Коли Катерина II дала наказ намалювати портрет філософа Деніса Дідро, Левицький використав гравірування французького маляра. Цей портрет зберігається тепер у Публічній Бібліотечі в Женеві.

На батька Григорія Левицького звернув увагу Київський Митрополит Рафаїл Заборовський, високо-освічена людина, опікун мистецтва, фундатор багатьох мистецьких споруд: другого поверху славної

Автопортрет Дмитра Левицького

Київської Академії, дзвіниць Софійського Собору й Печерської Лаври, т. зв. Воріт Заборовського у Києві. Не буде помилкою ствердити, що скульптурні оздобки цих споруд були виконані Григорієм Левицьким.

Відкриття будинку Академії відбулося 1739 року. Була велика урочистість, прославляли люди Митрополита Заборовського, студенти оспівували його в піснях, професори доповідали про його заслуги, а філософські дискусії вказували на винятковість того періоду життя, в якому припадає життя Митрополита. Особливим моментом цього святкування була презентація портрету Митрополита Заборовського, що його створив Григорій Левицький, рами ж портрету були оздоблені гравюрами, одна з них був „Сівач”, що дуже лучився з „Панно з Сівачем” у Храмі св. Андрія. Чи ж це не вказує на те, що автором цього панно був саме Григорій Левицький?

Григорій Левицький ілюстрував твір Мануїла Козачинського „Філософія Арістотеля”. У цьому творі проглядає фантастична генеалогія Олексія Розумовського, фаворита цариці Єлисавети, а також вказує твір на приязнь гетьмана Кирила Розумовського з Дмитром Левицьким. Тоді в Петербурзі популярним був стиль рококо. Але прийшла по Єлисаветі до влади Катерина II, вона не

любила рококо, її увага зосередилася на просвіщенні, тобто на філософії Вольтера. Як же змінилась ситуація за Катерини II? Дмитро Левицький мав своє товариство: Кирило Розумовський, Олександр Безбородько (обидва українські патріоти!), поет Василь Капніст, диригент Марко Полторацький, тут належав також Ніколай Новіков — російський письменник і журналіст. Спочатку всі ці інтелігенти ентузіастично сприймали пляни цариці Катерини II, сподівалися „народження нових людей”.

Рік 1770 був особливим роком у житті Дмитра Левицького. Його картина в Академії Мистецтв здобула перше місце, за портрет архітекта Олексія Кокорінова він дістав титул академіка і став професором Академії Мистецтв.

Але недовго тривала омана просвіщення в Росії, бо швидко виявилася фарса його у запропоренні тисяч селян у невільництво, запанувала кріпацька система в Україні. Катерина потребувала фондів на утримання своїх фаворитів. Дмитро Левицький бачив це все, його сприймання дійсності віддзеркалилося у портреті молодого Ланского, фаворита похилого віку Катерини II, обличчя якого не виявляло найменшого знаку інтелігенції. Зате одіж молодця удекорована була біжутерією, регаліями, стрічками, кольорами. Людям же відомо було, що ця гарна лялька, генерал у уніформі, ніколи не бачив воєнної акції. Чи цариця завважила насмішку? Та мабуть ні! Зате вона швидко спостерегла небезпеку в тому, що Д. Левицький такий „непевний”, бо приятелював з

Новіковим, з Капністом, з синами Николая Радішева (революціонера!). Катерина II почала діяти: Новікова арештовано. Капніста не стало в Петербурзі, Левицького в 1887 змушено піти на пенсію („через недугу” — казала, але після цього мистець прожив ще 35 років).

Повелася нагінка на тих людей, що замовляли портрети в Левицького, тому в цьому періоді мистець малював портрети тільки своїх найближчих приятелів. Пробирав у працях своїх з цього періоду бути оптимістом. Але не міг сховати свого песимізму й розлуки. Це виявилось у портреті його батька — в очах батькових вияв глибокого смутку. Десять років перед появою цього портрету батько помер у Києві. Так син увіковічнив ці сумні роковини. Дорогий йому портрет Дмитро Левицький зберігав для себе, перед смертю дав своєму приятелеві. Сьогодні „Батьків портрет” зберігається у Третьяківській Галерії в Москві. Дмитро Левицький помер 1822 року.

В 1752 році Дмитрові Левицькому було 17 років. тоді він з батьком Григорієм Левицьким віддано працювали над „Панно з Сівачем” у храмі св. Андрія в Києві. Є багато свідчень і документів про те, що саме вони є авторами цього мистецького твору. Але ще й досі є спір, дискусії на цю тему.

Скорочено переповіла
Подруга Марта

ЩО ЗНАЧИТЬ ЛЮБОВ

Це „знайомство” відбулося ранньою весною, кілька років тому, біля озера, в одному селі на Україні.

А закінчилося тим, що свійська гуска привела на подвір'я свого господаря дикого гусака. Спочатку він з острахом оглядався навколо. Та переконавшись, що до нього ставляться по-доброму, почав ласувати домашню їжу. А згодом так осмілювався, що наважився заходити до приміщення, де ночувала його подруга.

Так тривало до осені. Настав час відлітати диким гусям у вирій. Не осмілювався залишитися зимувати гусак і поспішив за своїми братами в теплі краї.

Яке ж було здивування, коли наступної весни на подвір'я того ж самого господаря знову завітав минулорічний знайомий. Дуже він сумував, доки гуска на самоті висиджувала яйця. Радісним геготанням обмінявся з подругою, коли та привела на озерце своїх дітей. З появою гусенят дружба гуски з диким гусаком ще більше зміцніла.

Він не залишив її ані на мить...

Я. Мотієнко
за журналом „Молодь України”

''ПИШЕМО ЛИСТИ'' - КНИЖКА О-КИ

із зразками та поясненнями, як писати різноманітні листи

Загал юнацтва, зокрема читачі ''Юнака'', мабуть старше пластуство, батьки та й загал громадянства з радістю привітали появу естетичного вигляду, дуже потрібну й довго вичікувану книжечку, яка б допомогла молоді писати українською мовою листи, що їх потреба в родинному і громадському житті завжди актуальна.

Очевидно найпомічнішою буде вона молоді. Проте пригодиться і старшим, бо на готових зразках можна писати різновиди листів, використовуючи: звернення, потрібний зміст з відповідної нагоди, закінчення, бо ж трапляється, що в листах бракує дати, чи бракує звернення, не згадано головної події, її дати, місця, часом нема підпису. А тоді адресат має проблему.

У передмові авторки (а ми її повинні знати, засекречене прізвище чи ім'я часто появляється в пресі) подана мотивація потреби такого видання, а на дальших сторінках є зразки - запрошень, побажань, повідомлень, висловів співчуття, подяк, подані також зразки звертання до людей на різних престижних становищах.

Очевидно, можуть бути відхилення від цих зразків, бо ж листи висловлюють індивідуальні думки, почування, настрої у кожній індивідуальній ситуації, що в них пишуть листи люди різних вдач, залежно від взаємин з адресатами.

Якщо б подати приклад на висловлене - у нас прийняло писати ''З правдивою пошаною''. Чи це правильний вислів? Бо чи ж може бути пошана неправдивою?

Вартість книжечки побільшує ще й те, що при її кінці є ще схема-рисунок родинного назовництва, пояснення його з угляданням здрібнених висловів (''мама-мамочка'', батько - тато, батечко, татко, є й подробиці (маловідомі в назовництві!) ''дітер-діверка'' - брат чоловіка, його дружина. Звернено увагу навіть на розбіжності щодо звернень на Сході й Заході України, угляднено також різницю звертання ''Ти'' і ''Ви''.

Книжечка дуже потрібна не тільки для вжитку в Пласті, але й у українознавчій школі стане у великій пригоді вчителям, батькам, всім членам родини.

Привітаймо ж появу цієї книжки широким заповневанням її у наших пластових родинках, студентів і в українознавчих школах, використовуючи при навчанні української мови.

Ціна книжки (розмір 33 інчі на 51, сторінок 36) \$5. ам., з пересилкою \$6. Замовляти, зголошуючись

на адресу редакторки ''Юнака'' яку найдете у кожному числі на другій стороні обкладинки.

Т. Горохович

ДО СОЮЗУ РАДЯНСЬКИХ СОЦІАЛІСТИЧНИХ РЕСПУБЛІК З ЛЮБОВ'Ю

**Більше ніж 500 церков у Радянському Союзі
повернулося до християнських практик**

Є заповневання Святого Письма в мільйонах

Горбачевська політика демократизації і перебудови несподівано відкрила двері до СРСР Біблійним Товариствам з цілого світу. Це історичеа подія, уряд проголосив дозвіл на масовий імпорт Біблій до Радянського Союзу й у Східну Європу.

Виявилось, що в Радянському Союзі є понад 100 мільйонів християн, а менше 6 мільйонів Біблій. Сумно, але цей неймовірний брак Біблій стався тому, що їх імпорт був суворо обмежений після Другої Світової Війни.

Багато християн дослівно мусіли розривати прецінні сторінки Святого Письма, або переписувати кілька уривків і розділів, щоб поділитись Божим Словом з родиною чи приятелями.

**Канадська Асоціація Біблійна нагально потребує
фінансової допомоги, щоб дати в руки Біблію вичікующим
на неї християнам.**

Ваша пожертва уможливить появу Святого Письма такими мовами: російською, естонською, латвійською, українською, польською, німецькою, чеською, словацькою, мадярською, румунською, словенською, хорватською, сербською, македонською, грузинською і вірменською.

Допоможіть сьогодні, дуже просимо!

Ваша допомога підлягає звільненню від податку. Подаємо реєстраційне число Харитативної Організації: 0021501-47

Please help today so that Christians in this part of the world will soon be able to receive their very own Bible!

I would like to make a gift in the amount of \$_____

Please charge my gift to:

Signature: _____

Card No.: _____ Expiry Date: _____

Name: _____

Address: _____

City: _____ Prov.: _____

Postal Code: _____

Please make cheques payable to Canadian Bible Society.

Detach and mail to: Canadian Bible Society, 10 Carnforth Road, Toronto, Ontario M4A 2S4 (416) 757-4171.

9GN

ДАТКИ НА ПРЕСФОНД „ЮНАКА”, що вплинули від 20 березня до 1 червня 1989 року

ЗСА:

\$1,500.00	— Курінь УПС-ок „Спартанки” пожертва на частинну оплату коштів друку „Юнака”, за місяць травень ц.р.
75.00	— Гурток „Лис”, VII-ий Курінь УПЮ-ів ім. Івана Чмоли, Чікаго, ЗСА на допомо- гу Пл. В-ву оплатили кошти друку „Юнака”. Члени Гуртка: пл. роз-чі: Маркіян Кузич, Юрко Юринєць, Ростислав Смик, Адріян Гриневич, Юрій Мищик, Мирон Гіряк, пл. сен. Ростислав Декайло — впорядник.
150.00	— Володимир і Ольга Скочені на Пл. Видавництво.
60.00	— Пластприят Пл. Станіці Бріджпорт — одноразовий даток на Пл. В-во.
50.00	— Лідія Яців з Кергонксону переслала даток замість квітів на могилу її Чоловіка, Петра Яціва, Кредитівці. Неприйнятий даток — голова пл. сен. Микола Василик призначив для Пл. В-ва.
50.00	— Ярослав Пришляк пожертва на прес-фонд „Юнака” замість квітів на могилу св. п. д-ра М. Логази — \$25.00 — і св. п. д-р Міри Сагайдак — \$25.00.
50.00	— Склали Василь і Ліна Камінські в пам'ять Марії Мудрик замість квітів на могилу.
13.20	— Станіція Балтімор на прес-фонд „Юнака”.
10.00	— Пл. сен. Малина Дзюба, Бофало на видавничий фонд Пл. В-ва.
25.00	— Пл. сен. Малина Дзюба, пожертва з нагоди Ювілею подруги „Греблі” пл. сен. Ганки Коренєць.
25.00	— Пл. сен. Тарас Дурбак — даток замість квітів на могилу св. п. Марії Мудрик (Згоди) — курінної подруги на журнали „Готуйсь” і „Юнак”.
40.00	— На потреби Пл. В-ва „Юнак” в пам'ять Ольги Городиської — мами товаришки Буриверхи Дади Козбур, Каліфорнія та св. п. Осипи Олінкевич-Міхаленко - мами товаришки Арети Колодій з Колорадо.
206.00	— Збірка під час сходин ГПБ в Торонті на Фонд ім. Сірого Лева: \$50.00 — Роман Вжесневський; по \$25: Орест Гаврилук, Людмила Дармограй; по \$20.00 Орест і Таня Джулинські, Микола Юник, по \$15.00 Ярро Заставний, Іванка Ганкевич, Олесь Марченко, Василь Янішевський, \$6.00 — Тоня Горохович.
80.00	— Датки на прес-фонд замість квітів на могилу св. п. Емми Іскало з Бофало склали: по \$20.00 — Я. Пришляк, Зеня і Стах Вашаки, \$15.00 С. Головатий; по \$10.00 — Малина і Корнель Дзюби, Ірена і Володимир Бурди.
Разом	\$2334.20.

Канада:

500.00	— Українська Кредитова Спілка, Торонто, вул. Каллідж — дотація для уможливлення дальшої появи журналів.
1000.00	— Пластова Станіція Торонто — дар для Пл. В-ва, як частинне звільнення з оплати приміщення, яким користується Пл. В-во.
100.00	— Українська Народня Каса в Монреалі — надіслав Ярослав Чолій — управитель.
100.00	— На прес-фонд пластових журналів від Ліги Католицьких Жінок при Парафії Успення Божої Матері в Монреалі — переслав пл. сен. Володимир Куліш.
50.00	— Товариство Українсько-Канадських Професіоналістів у Монреалі — переслав В. Куліш, на потреби Пл. В-ва.
50.00	Пл. сен. Андрій Качор з родиною замість квітів на могилу св. п. Марії Мудрик склав \$50.00 — на прес-фонд „Юнака”.
20.00	Даток п. Іванни Левицької замість квітів на могилу св. п. Марії Мудрик.
20.00	Пл. сен. С. Гарас з Ст. Кетерінс, Онт. склала на прес-фонд „Юнака” замість квітів на могилу св. п. Марії Мудрик.
1840.00	Разом
\$4174.20	Разом ЗСА і Канада

Замість квітів на могилу

св. п.

ПЕТРА ЯЦІВА

склала дружина Лідія як даток для Кредитівки в
Кергонксоні \$50.00, а голова її пл. сен. Микола Василик
переслав Пл. В-ву.

Замість квітів на могилу

св. п.

д-ра МИХАЙЛА ЛОГАЗИ

склав пл. сен. Ярослав Пришляк з Бофало \$25.00 і \$25.00
— замість квітів на могилу д-р Міри Сагайдак.

Замість квітів на могилу

св. п.

МАРІЇ МУДРИК

склали \$50.00 — Василь і Ліна Камінські

Замість квітів на могилу

св. п.

МАРІЇ МУДРИК (ЗГОДИ)

курінної подруги склав \$25.00 на прес-фонд „Готуйсь” і
„Юнак” пл. сен. Тарас Дурбак.

Замість квітів на могилу

св. п.

ОЛЬГИ ГОРОДИСЬКОЇ

— мами курінної товаришки Дади Козбур з Каліфорнії та
мами товаришки Арети Колодій з Колорадо.

св. п.
ОСИПИ ОЛІНКЕВИЧ-МИХАЛЕНКО
склали курінні подруги \$40.00

Замість квітів на могилу

св. п.
ЕММИ ІСКАЛО
склали пожертви на прес-фонд платових журналів по \$20.00 — Я. Пришляк, Зеня і Стах Вашаки; \$15.00 — С. Головатий; по \$10.00 — Малина і Корнель Дзюби, Ірена і Володимир Бурди, разом \$80.00

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.
пл. сен. керівництва
МАРІЇ МУДРИК
з дому **СЕРЕДНИЦЬКА**, активної пластової та громадської діячки, вдови по бл. п. директорів „Маслосоюзу” у Львові, Андрію Мудрику, яка відійшла на „Вічну Ватру” 28 лютого 1989 р. складаю \$50.00 на Видавничий Фонд пластових видань. Рівночасно висловлюю моє найщиріше співчуття опечаленим дочкам Ніні Мриц і Володимирі Демків та всім у їхніх Родинах.

пл. сен. Андрій Качор з родиною

Замість квітів на могилу

св. п.
МАРІЇ МУДРИК
склали на прес-фонд „Юнака” \$20.00 — пл. сен. Стефанія Гарас з Ст. Кетерінс і \$20.00 Іванна Левицька з Торонта.

Дирекція Пластового Видавництва з почуттям особливої вдячності і признання за допомогу жертвами, які такі необхідні для появи пластових виховних журналів, сприйняло пожертву від: Куреня УСП-ок „Спартанки”; Української Кредитової Спільки, Торонто, Каллидж, Української Народної Каси в Монреалі, Пластової Станиці Торонто, яка звільнила від оплати приміщення Пл. В-ва упродовж 1987 року. (1000 — дол); Гуртка „Лис” VII-го Куреня УПЮ-ів ім. ім. І. Чмоли в Чикаго, Володимира і Ольги Скоценів та усіх інших жертводавців, що з різних нагод жертвують Пл. В-ву, свідомі тих труднощів, з якими приходиться йому боротися, доцінюючи важливість пластової преси для дітей і молоді.

Окремо просимо прийняти сердечну подяку від Пл. В-ва для пл. сен. Володимира Куліша з Монреалю, який зголосився, як доброволець зайнятися збіркою фондів на потреби нашого Видавництва. Збірка дуже успішна, завдяки його запомадливості та постави громадянства Монреалю. Дякуємо! Дуже-найсердечніше!

Редакція „Юнака”

КОНКУРС

Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді
проголошує оцим КОНКУРС на повість, або збірку оповідань, (для дітей, або молоді)

1-ша нагорода — \$500.00, 2-га \$300.00, 3-тя \$150.00

Твори надсилати до кінця грудня 1989 р. на адресу:

PLAST
2199 Bloor St. W.
Toronto Ont. M6S 1M2

Андрій Легіт

НАША МОВА

У етері, в книжках, на устах,
У весільних піснях, в колискових
На злобу ворогам процвіта
Наша гордість і честь — рідна мова.

У поетів надхненних віршах...
У черлених століть передзвонах...
Наша мова — народу душа,
Хоч віддавна душами драконом.

Нею шлях нам осяяв Тарас,
Вона Лесина зброя й Франкова
І є завжди окраса окрас,
Солов'їна, дзвінка наша мова.

Як народ, як Славута ріка,
Як землі кров'ю зрошені груди
Наша мова безсмертна в віках,
Наша мова була, є і буде.

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Читайте і Передплачуйте

Пластові Журнали

„Готуйсь” і „Юнак”

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ошадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unite 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Відділ 247 Adelaide St. S.
London, Ontario
Tel.: 649-1671

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

Ціна \$2.50

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 пол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 пол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яногось напрямку", —
наже Оленсандер Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
ків та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цінавляться вихован-
ням і громадськими справами.

- * Купівля і продаж нерухомостей
- * Оцінка (валюація) нерухомостей
- * Аранжування, купівля і продаж моргеджів
- * Загальна асекурація

CHOLKAN CORPORATION
REALTOR — INSURANCE AGENT

527 Bloor St. W., Toronto, Ont. M5S 1Y5 — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 1P3 — Tel.: 763-5555
5302 Dundas St. W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 236-2666

INSURANCE
5302 Dundas St., W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 239-7733

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303